

РОБЪРТ БРАУНИНГ ЧАЙЛД РОЛАНД КУЛАТА ДОСТИГНА

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2005

chitanka.info

I

*Помислих си, че всичко, що ми рече
тоз урод посивял със злобен взор,
преситен от лукавство и раздор,
лъжса било е; и нарочно ме зарече
да сторя тъй, а вътрешно ликува,
задето аз с живота се сбогувах.*

II

*Нима заради друго той причаква,
изгърben над тоягата си крива,
окаяните странници, които
разпитват го де този път отива,
и после смее се, ухилен като скелет,
над тез, що само гибел ще намерят.*

III

*Ако реша съвета му да следвам
и се отправя по пътеката зловеща,
която според думите му крие
Тъмната кула, може би ще срещна
Смъртта; ала дори това да стане,
едва ли ще умра от тази рана.*

IV

*От толкова години сам се скитам —
надеждата изтля и се превърна
във призрак блед, лишен от жизнен ритъм,
и мисля си, че даже и да зърна
аз Кулата, сърцето уморено
ще спре да бие, от възторг сломено.*

V

*И както воин, сразен от тежка болест,
на смъртния си одър прикован,
приема примирено свойта орис,
предвкусвайки мъртвешкия саван,
и се сбогува с верните другари,
събрали се край него в този миг —*

VI

*„Прощавайте! Часът ми веч’ удари“ —
мълвят устата му... но скръбният му лик
внезапно озарява се от мисли
за бойното поле и изведенъж
десницата му копие възиждада
и иска да си иде като мъж —*

VII

*аз също страдах много в своя поход —
тъй често ми предричаха провал,
тъй често ми напомняха жестоко
за рицарите, тръгнали да дирят
Тъмната кула и за техния финал...
И ни един от тях не бе успял.*

VIII

*И тъй, поех, безмъвен, безнадежден
покрай прегърбения урод с взор лукав
по друма неизвестен, що отвеждал
към Кулата. Дано да беше прав!
Бях сигурен, че погледът му ален
е вперен в мен наместо знак прощален.*

IX

*Цял ден вървях по този път безкраен,
цял ден се скитах, морен и отчаян,
а покрай мене равнина безбрежна*

*разстилаше се докъдeto поглед стига,
печална, запустяла, безнадеждна —
като съсухрен лист от древна книга.*

x

*Ала не спирах — все по-надълбоко
сред тягостния сив пейзаж навлизах,
обезсърчен от гледката жестока
на тази пустош — не, не бях съзидал
дори и в най-безумните си сънища
такава зла, прокълната природа,*

xi

*лишена от дървета и цветя,
като че ли неведома прокоба
над нея тегнеше. И даже ми се стори,
че чух безмълен и обречен глас —
нешастната земя ми проговори,
във скръбния за мен и нея час.*

xii

*„Ей, страннико!“ — като че ли ми викна.
„По пътя си прокълнат ти върви!
Ако очакваш цвете тук да никне,
очите си веднага затвори!
На огнения пъкъл се надявам
във Съдний ден — за да ме изцели!“*

xiii

*Навсякъде растителност болнава,
застилаща земята като плащ —
трънаци грозни, криви, със корави
бодли грозяха мрачния пейзаж,
разперили ръцете си грабливи,
подобно вещици покрай казана врящ.*

*Тревата пък напомняше коса —
окапала и рядка, със прокажен
вид. Тънките ѝ сухи стъбълца
подаваха се плахо от калта,
подобно червеи, а тя самата
като че ли във кърви бе облята.*

*Във този миг и друго зърнах там —
дръглив, застинал неподвижно кон —
кога дошъл бе тук и сам не знам;
като че ли от дяволски легион
избягал бе. Когато по-отлизо
разгледах го, съвсем се отвратих —*

*дори и жив да бе, не му личеше,
напротив — със затворени очи
под гравата проскубана стоеше,
а шията му цялата със струпни
и рой подутини покрита беше.
Не бях съзирал нивга тъй злочеста*

*и уродлива твар. Очи отвърнах
и поглед към сърцето си насочих —
тъй както воинът вино ще да сръбне,
преди със жар във битката да скочи,
и мене ми се искаше да глътна
от живата вода на дните прежни,*

от спомените ведри, безметежни...

*Ала не би! Съзрях аз Кътбърт — с пламнал
обрамчен от златисти къдри лик
— видение тъй истинско, измамно —
и сякаш го почувствах как протяга
ръка към мен... Уви, позорен миг!*

xix

*Съзирам го — застанал прав, с лице
тъй чисто и открыто, сякаш десет
лета по-рано е и в рицарство се врича —
„Аз сторих туй, що всеки мъж с сърце
добро направил би“ — ей туй изрича,
но после — ето! — сцената се сменя*

xx

*и виждам що палачът в длан държи —
той пергамента на гърдите му забожда
и възгласи „Предателю, умри!“
процепват множеството... Стига! Забрави!
Не бих поискал минало такова
дори пред днешните злочестини!*

xxi

*Здрличаваше се. Мрачна пелена
се спускаше над мрачната страна.
По пътя си неведом пак поех,
зачуден що ли ще ми донесе
нощта — писукащ прилеп или сова,
за черни предсказания готова.*

xxii

*И ненадейно — като плъзнала змия,
пред мен изникна някаква река,
пресичайки пътеката ми. Тя
кинеше и беснееше така,*

*че имах чувството, че лично Сатаната
бе потопил копита във водата.*

xxiii

*Тъй малка, а тъй злостна! Покрай нея
растяха ред настръхнали ели,
а гърбави върби лениво вееха
съсухрените си, подобни на игли
мъртвешки клони, без да осъзнават
причината за своите злини —*

xxiv

*реката! Къмто мътните води
пристъпих и нагазих смело... в миг
представих си как стъпвам върху нечие
разложено лице или пък меча,
със който проверявах плитчината,
забива се във плът. Кошмарен вик*

xxv

*изтръгна се внезапно от водата —
той перна ме подобно на камшик
и въпреки че воден плъх навярно
промушил бях (и тази твар пищеше)
зловеща мисъл мозъка ми парна —
като дете невръстно той звучеше.*

xxvi

*Достигнах до отсрещния ѝ бряг
с надеждата, че мрачният пейзаж
ще се поразведри... все тъй недраг
и угнетяващ беше той обаче —
нозете ми затънаха във кал
тъй гъста, сякаш множество ездачи*

xxvii

*препускали са със чудовищни коне
насред чутовна битка във разгара...
Накрая на блатистото поле
издигаше се някаква машина,
снабдена със огромно колело —
сякаш талази дяволска поквара*

xxviii

*от нея се излъчваха. Какво
ли беше безподобното тегло
на в примчените тук, не щях да мисля —
напред закрачих, морен и потиснат.
Щом калната земя зад мен остана
огромна черна птица — като врана,*

xxix

*но много по-голяма, със криле
на дракон прелетя над мен и ето —
хълмисти склонове изместиха полето,
простирайки се докъдето поглед стига —
масивна и назъбена верига,
обгърнала ме като плътен чер саван;*

xxx

*изглежда, бях попаднал във капан.
Огледах се безпомощно — нима
безславно ще завърши моят поход,
запитах се. И в този миг видях
отдясно двата хълма; вляво — плато,
а помежду им — зейналия проход.*

xxxI

*Възможно ли бе Кулата, която
в незнайно време беше съградена,
да бъде тук? И кръглите стени*

*от кафеникав камък построени
след толкова неизброими дни
да се разкрият именно на мене?*

xxxii

*Нима не виждах? Може би пък здравът,
обгръщащ в тъмнина света край мен,
ми пречеше да я съзра. Закрачих
с последни сили, а залязвашият ден
за сетен път проблесна като в сън
и мигом проехтя камбанен звън.*

xxxiii

*Нима не чувах? Та шумът бе титаничен,
и все по-сilen ставаше; в ушите
ми прозвъняха гръмко имената
на всичките ми паднали другари,
а жребият им тежък, безвъзвратен
вековната си скръб връз мен стовари.*

xxxiv

*И ето че съзрях ги — тук, край мене
по склоновете бяха наредени
последния останал жив да зърнат
очите им... Рога старинен вдигнах,
до устните си в миг го долепих
и възвестих:
„Чайлд Роланд Кулата достигна“.^[1]*

[1] „Чайлд Роланд Кулата достигна“ — цитат от трагедията на У. Шекспир „Крал Лир“: „Child Rowland to the dark tower came“ (Трето действие, Четвърта сцена). — Бел.Nomad. ↑

Издание:

Стивън Кинг. Тъмната кула VII. Тъмната кула
Издателска къща Плеяда, 2005

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.